

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron,
w dniu 30 września 2019 r., zażalenia skazanego **Ł.D.** na zarządzenie Sędziego Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2019 r., sygn. akt V KO 22/19, o uznaniu za bezskuteczny wniosku o wznowienie postępowania karnego zakończonego wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z dnia 19 października 2017 r., sygn. akt III K (...), utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 4 kwietnia 2018 r., sygn. akt II AKa (...),

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 10 lipca 2019 r. Sędzia Sądu Najwyższego na podstawie art. 120 § 2 k.p.k. uznał za bezskuteczny wniosek o wznowienie postępowania sporządzony przez skazanego **Ł.D.**.

Powyższe zarządzenie zostało zaskarżone przez **Ł.D.**, który zanegował sporządzoną przez wyznaczonego z urzędu obrońcę opinię o braku podstaw do wznowienia postępowania, wskazując m.in., że „działania obrońcy były na jego szkodę”, a opinia jest lakoniczna. Skarżący nie sformułował wniosków końcowych co do zarządzenia, lecz ponownie wniósł o wyznaczenie obrońcy z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Złożone zażalenie nie jest zasadne. Skazany **M.D.** pismem z dnia 11 listopada 2018 r. (data wpływu do Sądu Najwyższego – 29 marca 2019 r.), zatytułowanym „Wniosek” wystąpił o wznowienie postępowania w sprawie o sygn. II AKa (...) Sądu Apelacyjnego w (...). Pismem z dnia 17 marca 2019 r. skazany

wniósł o wyznaczenie obrońcy z urzędu celem reprezentowania go „w sprawie wniosku o wznowienie postępowania”. Zarządzeniem Przewodniczącego V Wydziału Karnego Izby Karnej Sądu Najwyższego z dnia 1 kwietnia 2019 r., skazany został wezwany do uzupełnienia braku formalnego wniosku poprzez wskazanie wyroku skazującego lub orzeczenia, o którym mowa w art. 541 § 2 k.p.k. w terminie 7 dni pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku. Ponadto wezwano skazanego do udzielenia informacji, jakie to nowe okoliczności, nieprzywołane poprzednio a wskazane w art. 540 k.p.k., art. 540a i b k.p.k. mają stanowić podstawę wniosku o wznowienie postępowania, pod rygorem nierozpoznania wniosku o ustanowienie obrońcy w urzędzie i skierowania wniosku na posiedzenie w trybie art. 545 § 3 k.p.k.

Wobec powyższego wezwania skazany w piśmie z dnia 5 maja 2019 r. przytoczył okoliczności, które w jego ocenie stanowiły nowe fakty i dowody w rozumieniu art. 540 k.p.k. Skazany podniósł, że „przestępstwo za które został skazany nie miało miejsca, a wymiar sprawiedliwości pominął ważne fakty w toku rozpoznawanej sprawy, co wynika z analizy akt sprawy oraz, że „(...) sprefabrykowane dowody przez Policjantów oraz rzekomego pokrzywdzonego stały się podstawą do orzeczenia wieloletniego więzienia”. Skazany wniósł o przesłuchanie lekarza neurologa oraz świadków.

Zarządzeniem z dnia 16 maja 2019 r., na podstawie art. 81 § 1 k.p.k. oraz art. 78 § 1a k.p.k. w zw. z art. 84 § 3 k.p.k., Przewodniczący V Wydziału Karnego Izby Karnej Sądu Najwyższego wyznaczył skazanemu Ł.D. obrońcę z urzędu celem sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania lub sporządzenia opinii o braku podstaw do wznowienia postępowania.

W dniu 19 czerwca 2019 r. do akt sprawy wpłynęła opinia obrońcy o braku podstaw do wniesienia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 4 kwietnia 2018 r. w sprawie o sygn. II AKa (...).

Przewodniczący V Wydziału Karnego Izby Karnej Sądu Najwyższego zarządzeniem z dnia 24 czerwca 2019 r. wezwał skazanego Ł.D. do uzupełnienia, w terminie 7 dni od otrzymania odpisu zarządzenia, pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, braku formalnego wniosku o wznowienie

postępowania poprzez sporządzenie i podpisanie go przez obrońcę będącego adwokatem lub radcą prawnym.

W odpowiedzi na powyższe wezwanie skazany w piśmie z dnia 5 lipca 2019 r. (nadanym w dniu 10 lipca 2019 r.) zatytułowanym „Skarga” podważył rzetelność sporządzonej opinii oraz wniósł o wyznaczenie mu kolejnego obrońcy z urzędu. Zarządzeniem z dnia 18 lipca 2019 r., na podstawie art. 81 § 1b k.p.k., wniosek skazanego Ł.D. o wyznaczenie kolejnego obrońcy pozostawiono bez rozpoznania.

Zarządzeniem z dnia 10 lipca 2019 r. Sędzia Sądu Najwyższego na podstawie art. 120 § 2 k.p.k. uznał za bezskuteczny wniosek o wznowienie postępowania sporządzony przez skazanego Ł.D. wobec nieuzupełnienia braku formalnego wniosku.

Wskazana decyzja jest prawidłowa. Nie budzi bowiem wątpliwości, że zarządzenie upoważnionego Sędziego Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2019 r. w przedmiocie wniosku o wznowienie postępowania oparte było na prawidłowych ustaleniach faktycznych związanych z brakiem formalnym pisma, który nie został uzupełniony w terminie, a brak był tego rodzaju, że pismo nie mogło otrzymać biegu. Z akt sprawy jednoznacznie wynika, że wniosek o wznowienie postępowania spełniający wymóg z art. 545 § 2 k.p.k. nie wpłynął, wobec tego niezbędne było wydanie decyzji zgodnej z przepisem art. 120 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 2 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k.

Przepis art. 545 § 2 k.p.k. stwierdza jednoznacznie, że jeśli wniosek o wznowienie postępowania nie pochodzi od prokuratora, powinien być sporządzony i podpisany przez adwokata albo radcę prawnego. Zatem złożenie wniosku o wznowienie postępowania sporządzonego osobiście przez samego wnioskodawcę (skazanego, ukaranego), jest czynnością prawnie bezskuteczną. Sam skarżący w złożonym zażaleniu nie kwestionuje oczywistego faktu, że nie dopełnił warunku z 545 § 2 k.p.k. Termin do uzupełnienia braku formalnego, o którym mowa w art. 120 § 1 k.p.k. nie został przez skarżącego dotrzymany.

W tych okolicznościach argumenty zawarte w zażaleniu nie mogą podważyć wydanego zarządzenia. Uzasadniając swoje stanowisko Ł.D. podniósł szereg okoliczności kwestionujących sposób sporządzenia opinii o braku podstaw do

wznowienia postępowania, jak również wskazujących na nieuwzględnienie w jej treści niektórych z podnoszonych przez niego faktów. W ocenie skarżącego opinia została sporządzona bez zapoznania się z wnioskami ze strony skazanego, co stoi w opozycji do stanowiska zawartego w opinii. Z jej treści wynika, że została sporządzona nie tylko na podstawie akt sprawy, lecz również po odbyciu rozmów telefonicznych z Ł.D. (k. 44 akt sprawy V KO 22/19). Sformułowane w zażaleniu argumenty wskazują przede wszystkim na niezadowolenie strony z opinii dotyczącej braku podstaw do wznowienia postępowania. Z tego też powodu nie mogą stanowić podstawy do podważenia decyzji dotyczącej osobiście sporządzonego wniosku o wznowienie postępowania, który był wnioskiem obarczonym brakiem formalnym (co bezsporne, ostatecznie nieuzupełnionym). W tym miejscu przytoczyć należy stanowisko zawarte w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 30 grudnia 2016 r., IV KZ 69/19, w którym stwierdzono, że: „(...) zarówno art. 42 ust. 2 Konstytucji RP, jak i regulacja przewidziana w art. 83 k.p.k. nie daje gwarancji wyznaczania kolejnych obrońców z urzędu, o ile dotychczasowi nie spełniają oczekiwań mandanta”.

Przypomnieć należy, że rozpoznając niniejsze zażalenie Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do badania zasadności skazania, w tym okoliczności faktycznych i dowodowych przedstawionych w zażaleniu, a odnoszących się do sprawy o sygn. II AKa (...), podobnie jak też do badania istnienia przesłanek do wznowienia postępowania.

Z uwagi na fakt, że Ł.D. nie usunął braków formalnych wniosku o wznowienie, wydanie zaskarżonego zarządzenia stało się konieczne. Jest ono merytorycznie słuszne. Należy jedynie doprecyzować, że w myśl art. 545 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k., który nakazuje stosować w postępowaniu wznowieniowym odpowiednio art. 530 § 2 k.p.k., uznanie wniosku skazanego za bezskuteczny z powodu nieusunięcia w terminie braku formalnego (art. 120 § 2 k.p.k.) jest równoznaczne z odmową jego przyjęcia do rozpoznania.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

as

